

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie október 2011
III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 43/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené / v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	13. septembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ je trestne stíhaný v konaní vedenom pred okresným súdom pre zločin podvodu. Dňa 18. mája 2010 podal sťažovateľ na okresnom súde žiadosť o prepustenie z väzby na základe nahradenia väzby písomným sľubom, ktorej okresný súd nevyhovел a uznesením z 18. mája 2010 jeho žiadosť zamietol a písomný sľub neprijal. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť. Krajský súd uznesením z 29. júna 2010 jeho sťažnosť zamietol, pričom mu toto rozhodnutie bolo doručené až 30. júla 2010. Predmetom námietky sťažovateľa bolo doručenie uvedeného rozhodnutia krajského súdu, nakoľko toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené okresným súdom a nie súdom krajským.</p> <p>Sťažovateľ, v čase rozhodovania ústavného súdu v Ústave na výkon väzby L., vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedeného práva postupom krajského súdu v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že v zmysle záväznej právnej úpravy (§ 146 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) doručenie rozhodnutí prijatých na základe ustanovení 4. hlavy 1. časti zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov („Zaistenie osôb a vecí“) zabezpečuje súd, o ktorého rozhodnutie ide.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že priamo k otázke doručenia rozhodnutia sa predseda krajského súdu nevyjadril, iba v tejto súvislosti uviedol, že po vypracovaní písomného vyhotovenia rozhodnutia krajského súdu bolo rozhodnutie a spisový materiál 2. júla 2010 „vypravený na Okresný súd“.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že krajský súd nepostupoval v súlade so záväznou právnou úpravou, keď sám nezabezpečil doručenie svojho rozhodnutia, ale namiesto neho doručil sťažovateľovi rozhodnutie okresný súd, a to až 30. júla 2010, teda s odstupom 31 dní od jeho vydania. Neprimeranú dobu doručovania bolo potrebné pripísať na vrub krajskému súdu, ktorého zodpovednosť jednoznačne stanovovala citovaná právna úprava.</p> <p>Pokiaľ ide o požiadavku urýchlenosti rozhodovania („bref délai“, „speedily“), judikatúra štrasburských orgánov ochrany práva zdôraznila, že ju netreba posudzovať z čisto aritmetického hľadiska, ale je potrebné vždy zohľadniť aj podmienky a okolnosti každej konkrétnej veci (Sanchez-Reisse c. Švajčiarsko z roku 1986).</p> <p>Ústavný súd uviedol, že celková doba konania až do doručenia rozhodnutia sťažovateľovi (spolu 37 dní) tak o niekoľko dní presiahla judikatúrou akceptovanú dobu jedného</p>

	<p>mesiacu väzobného konania na jednom stupni súdu. Navyše, v rámci celkového konania na jednoduchý technický úkon - doručovanie rozhodnutia po jeho vydaní pripadla doba až 31 dní. Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojej judikatúre upozornil, že za významné treba považovať aj obdobie, počas ktorého trvalo doručovanie väzobného rozhodnutia (pozri rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Kučera v. Slovensko zo 17. júla 2007; I. ÚS 94/06, III. ÚS 16/09).</p> <p>Odkazujúc na uvedené závery ústavný súd konštatoval, že požiadavka neodkladnosti rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby dodržaná nebola, a teda právo sťažovateľa zaručené čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 3 Tos 86/2010 porušené bolo. Sťažovateľovi finančné zadosťučinenie nepriznal.</p> <p>Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol ústavnému súdu, aby zároveň prijal rozhodnutie o jeho neodkladnom prepustení z väzby na slobodu.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že konštatovanie porušenia ústavnosti v uvedenom prípade spočívajúce v porušení požiadavky urýchleného rozhodovania týkajúceho sa žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a jej nahradenie ponúknutou zárukou nie je dôvodom na zrušenie označeného uznesenia a na následné vydanie príkazu na prepustenie sťažovateľa na slobodu. Toto porušenie ústavnosti totiž samo osebe nemohlo mať dopad na kvalitu uznesenia z hľadiska jeho konformnosti s ústavou (pozri obdobne III. ÚS 345/06, III. ÚS 424/08). Z dôvodu absencie príčinnej súvislosti teda ústavný súd sťažnosti v tejto časti nevyhovel</p>
<p> Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov</p>	<p>Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: I. ÚS 94/06, III. ÚS 16/09 III. ÚS 345/06, III. ÚS 424/08</p> <p>Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva: Sanchez-Reisse c. Švajčiarsko z roku 1986 Kučera v. Slovensko zo 17. júla 2007</p>

 spisová značka	 III. ÚS 212/2011
 sudca spravodajca	Ján Auxt
 druh konania	 čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
 druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	 nález – vyhovené
 dátum rozhodnutia	18. októbra 2011
 dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p> čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
 skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka, obchodná spoločnosť T., a. s., B., zastúpená obchodnou spoločnosťou T., s. r. o., B., bola v postavení žalovanej účastníčkou konania vedeného na prvom stupni Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 29 Cb 1/00. Predmetom konania bola zdržovacia žaloba obchodnej spoločnosti F., B., predtým obchodnej spoločnosti Š., a. s., B. (ďalej len „žalobkyňa v 1. rade“), opierajúca sa o súťažné a známkové právo, ďalej návrh na zaplatenie náhrady škody v sume 14 122 409,21 € z dôvodu nezaplatených licenčných poplatkov za užívanie ochranných známkov (Š., Š. a M.), tiež návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúceho z hodnoty know-how v sume 3 631 547,50 € a zisku, ktorý mal žalovaný získať užívaním know-how v sume 29 671 238,10 €, a napokon aj návrh na primerané zadosťučinenie spočívajúce v uverejnení ospravedlnenia.</p> <p>Vo veci rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 29 Cb 1/00-1117 z 1. marca 2007 (ďalej aj „prvostupňový rozsudok“) tak, že sťažovateľke uložil povinnosť „zdržať sa akéhokoľvek, i čiastkového, využívania znalostí alebo skúseností tvoriacich predmet know-how navrhovateľa popísaného v znaleckom posudku č. 8/199 z 12. novembra 1999 vypracovaného súdnym znalcom Ing. I. S. a v znaleckom posudku č. 45/1999 z 29. novembra 1999 vypracovanom súdnou znalkyňou Ing. M. M., týkajúceho sa organizácie,</p>

herných plánov a pravidiel číselných lotérií a stávkových hier Š., Š. a M., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“. Sťažovateľka bola tiež prvostupňovým rozsudkom zaviazaná zaplatiť sumu „1 003 279 719 Sk do 30 dní od právoplatnosti rozsudku“ a tiež „úrok z omeškania...“. Sťažovateľke bola ďalej uložená povinnosť «v lehote 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku na svoje náklady uverejniť dvakrát za sebou s odstupom jedného týždňa platený inzerát v sobotňajších vydaniach denníkov S., Š., P. a N. s nasledovným textom „S. a. s. sa uverejnením tohto inzerátu ospravedlňuje spoločnosti Š., a. s. že bez jej súhlasu používala pri prevádzkovaní číselných lotérií jej ochranné známky Š., Š. a M., čím spoločnosť T., a. s. získala na úkor spoločnosti Š., a. s. neoprávnený majetkový prospech.“». Vo zvyšku krajský súd žalobu zamietol a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov konania „vo výške 79 526 540,60 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku“.

Najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 3 Obo 141/2007 zo 7. augusta 2008 (ďalej aj „odvolací rozsudok“) prvostupňový rozsudok zohľadňujúc zmenu účastníkov konania potvrdil, a to vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade v časti zdržovacieho výroku a primeraného zadostučinenia a vo vzťahu k obchodnej spoločnosti Š., s. r. o., B. (ďalej len „žalobkyňa v 2. rade“), v časti výroku o peňažnom plnení, ako aj v časti výroku, ktorým súd prvého stupňa návrh zamietol. Podľa sťažovateľky sa v odvolacom konaní najvyšší súd „v zásade stotožnil s právnou a skutkovou argumentáciou“ a „účastníkov konania zaviazal na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške stanovenej Odvolacím rozsudkom NS SR“.

Na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) najvyšší súd ako súd dovolací rozsudkom sp. zn. 1 MObdov/22/2008 z 30. novembra 2010 zamietol dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorou bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť sumu 14 122 409,21 € žalobkyni v 2. rade, ktorou sa po zmene účastníkov konania počas konania o mimoriadnom dovolaní stala obchodná spoločnosť L. (v ďalšom texte sa myslí žalobkyňa v 2. rade aj jej právna nástupkyňa, pozn.). V ostatnej časti napadnutý prvostupňový rozsudok a odvolací rozsudok najvyšší súd zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MObdov/22/2008 z 30. novembra 2010.

Sťažovateľka zhodnotila odôvodnenie napadnutého rozsudku ako jednostranné a formalistické.

Sťažovateľka podrobila odôvodnenie napadnutého rozsudku rozsiahlej kritike dôvodiac, že najvyšší súd nerozlišoval pojmy „označenia“ a „ochranná známka“, nedostatočne zistil skutkový stav, resp. sa dopustil omylov pri jeho posudzovaní, vykonal nesprávne právne posúdenie veci, resp. neaplikoval právne normy v okolnostiach veci relevantné, tiež nevyhodnotil, či napriek neregistácii sťažovateľkou používaných označení mohla byť sťažovateľka oprávnená tieto označenia používať (minimálne v niektorom období, za ktoré mal uplatnený nárok na náhradu škody vzniknúť), a napokon, že pri určení výšky škody pochybil, keď pri jej určení vychádzal zo znaleckých posudkov, ktoré pre zmenu v skutkovom stave použiteľné neboli.

Sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť 9. mája 2011 a poukázala v ňom na argumentáciu formulovanú vo svojej predchádzajúcej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 21. septembra 2010 vedenej pod sp. zn. III. ÚS 390/2010. Podstatou námietok sťažovateľky v týchto sťažnostiach týkajúcich sa porušenia už označených základných práv bol jej nesúhlas so zmenami v obsadení senátu sudcami najvyššieho súdu rozhodujúcimi v jej veci predsedom najvyššieho súdu (ďalej len „predseda najvyššieho súdu“), ktorý mal 24. septembra 2009 vydať opatrenie č. Spr. 162/2009-20 o zmene rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2009 a tiež 3. augusta 2010 mal vydať opatrenie č. Spr. 101/2010-13 o zmene rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2010 (ďalej aj „opatrenia“).

V treťom doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 21. júna 2011 sťažovateľka uviedla dôvody smerujúce voči právnym záverom najvyššieho súdu týkajúce sa otázky priznania peňažného plnenia žalobkyni v 2. rade z bezdôvodného obohatenia za

	<p>sťažovateľkou privlastnené know-how. Týmito argumentmi sťažovateľka napádala formalisticky a neprimerane zjednodušujúci prístup najvyššieho súdu pri ustálení jednotlivých zložiek (elementov), ktoré mali tvoriť know-how žalobkyne v 1. rade, vyjadrila nesúhlas s nesprávnym právnym posúdením podmienok poskytnutia právnej ochrany know-how a s tým súvisiacej relevantnej právnej otázky povahy duševného vlastníctva ako takého a možnosti aplikácie všeobecnej právnej úpravy vlastníckeho práva obsiahnutej v Občianskom zákonníku na predmety duševného vlastníctva. V tejto súvislosti vyčítala sťažovateľka dovolaciemu súdu rozpor jeho právnych názorov s ustálenými názormi civilistickej právnej vedy.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru</p> <p>Ústavný súd uviedol, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora v časti, ktorou bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalobkyňi v 2. rade sumu 14 122 409,21 € (t. j. 425 451 700 Sk istiny), zamietol a v ostatnej časti rozsudok prvostupňového súdu, ako aj rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom odôvodnení najvyšší súd správne konštatoval, že v konaní bolo uplatnených niekoľko návrhov so samostatným skutkovým, ako aj právnym základom (nároky peňažné aj nepeňažné). Ústavný súd poznamenal, že sa žiadalo uviesť, že generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní uviedol spolu jedenásť námietok, ktoré osobitne smerovali voči relevantným právnym záverom súdu prvostupňového aj súdu odvolacieho a svojím obsahom jednotlivo proti všetkým nárokom uplatneným žalobkyňami v konaní.</p> <p>1.1 K nároku na náhradu škody spôsobenej neoprávneným užívaním ochranných známk</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd v predloženej veci skutočne nerozlišoval medzi pojmi označenie a ochranná známka, pričom žalobkyňou v 1. rade prihláseným označeniam v období do zápisu týchto označení do registra ochranných známk priznal rovnakú „kvalitu“, a tým aj rovnakú právnu ochranu, ako by išlo o ochranné známky. Zo znenia odôvodnenia napadnutého rozsudku totiž jasne vyplývalo, že pri výklade zákona o ochranných známkach dovolací súd neprihliadal na obsah § 12 ods. 2 zákona o ochranných známkach o zápise označení do registra ochranných známk a jeho konštitutívnych účinkoch, v dôsledku čoho si s poukazom na § 6 zákona o ochranných známkach túto právnu otázku nesprávne vyložil. Následkom toho dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že námietka dovolateľa o potrebe diferencovaného posúdenia nároku na náhradu škody za obdobie do zápisu označení do registra ochranných známk a za obdobie po tomto zápise je právne bezpredmetná. Inými slovami, pokiaľ dovolací súd zo znenia § 6 zákona o ochranných známkach zakotvujúceho právo prednosti, ktoré vzniká prihlasovateľovi označenia pred každým, kto podá neskôr prihlášku obsahujúcu zhodné alebo zameniteľné označenie pre rovnaké alebo podobné služby bez súvislosti s ostatnými ustanoveniami zákona, odvodil záver o zhodnej právnej ochrane prihlásených označení s neskoršie registrovanými ochrannými známkami, dopustil sa výkladovej svojvôle pri aplikácii právnych noriem relevantných na daný prípad.</p> <p>Ústavný súd poukázal aj na rozpornosť právnej argumentácie najvyššieho súdu týkajúcej sa zamietnutej časti dovolania s argumentáciou týkajúcou sa zrušenej časti rozsudkov odvolacieho aj prvostupňového súdu, pokiaľ ide o otázku, či sa sťažovateľka dopustila nekalosúťažného konania. V tejto časti vzťahujúcej sa na posúdenie právneho základu nároku na náhradu škody bolo teda odôvodnenie napadnutého rozsudku protirečivé a nebolo možné naň prihliadať.</p> <p>Podľa ústavného súdu ani právny záver dovolacieho súdu, že zodpovednosť sťažovateľky za škodu vzniknutú neoprávneným používaním ochranných známk bolo potrebné posúdiť podľa ustanovení Obchodného zákonníka, nebol presvedčivo odôvodnený, a preto z ústavného hľadiska neudržateľný.</p> <p>Ústavnému súdu nebolo zrejmé, akými úvahami sa dovolací súd riadil pri vyvedení práva žalobkyne v 1. rade na náhradu škody, najmä ktoré predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a akým spôsobom mali byť konaním sťažovateľky naplnené.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že právne zdôvodnenie práva na náhradu škody formulované najvyšším súdom v odvolacom konaní spĺňalo základné kritéria ustálené pre odôvodnenie</p>

súdnych rozhodnutí, keďže presne uvádzalo dôvody aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka na uplatnený nárok na náhradu škody, použité ustanovenia citovalo a následne zistený skutkový stav aj právne posudzovalo. Najvyšší súd v dovolacom konaní k nároku na náhradu škody za neoprávnené používanie ochranných známk sťažovateľkou najskôr zhodnotil rozsudky odvolacieho súdu aj prvostupňového súdu za správne a náležite odôvodnené, hoci právne posúdenie uplatneného nároku realizovali oba sudy rozdielne (prvostupňový súd odkazujúc na ustanovenie § 53 Obchodného zákonníka a odvolací súd aplikujúc najmä ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka), avšak v nadväzujúcej časti svojho odôvodnenia sa dovolací súd iba stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa vyvodzujúceho nárok na náhradu škody len o ustanovenia Obchodného zákonníka. Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal s tým, že § 26 ods. 4 zákona o ochranných známkach zakotvujúci právo na náhradu škody odkazuje v prípade zásahu do práv z ochrannej známky na ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý obsahuje všeobecnú právnu úpravu zodpovednosti za škodu. Uvedené svedčí o nekonzistentnosti právnych úvah dovolacieho súdu pri posudzovaní prípadu sťažovateľky, na základe čoho ústavný súd považoval odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu za arbitrárne, a tak ústavne neospravedliteľné, súčasne považujúc za dôvodnú aj argumentáciu sťažovateľky voči dovolacím súdom realizovanému právnemu posúdeniu vzniku zodpovednosti za škodu.

Ústavný súd uviedol, že v dôsledku ústavne neudržateľných právnych úvah dovolacieho súdu opísaných vyššie, sa už najvyšší súd nezaoberal relevantnými námietkami generálneho prokurátora o rozdielnej výške licenčného poplatku za priemyselnoprávne nechránené označenia v období do ich registrácie ako ochranných známk a vzhľadom na posúdenie poskytovaných služieb sťažovateľky ako služieb podobných službám, pre ktoré boli ochranné známky registrované, sa nezaoberal ani jeho námietkami o nepoužiteľnosti znaleckých posudkov, z ktorých všeobecné sudy ustálili výšku peňažného plnenia, na ktorého zaplatenie sťažovateľku všeobecné sudy zaviazali. Tieto námietky generálneho prokurátora však považoval ústavný súd v danej veci za relevantné a konštatoval, že v dovolacom konaní na ne nebola zo strany najvyššieho súdu podaná adekvátne odpoveď.

Ústavný súd ďalej uviedol, že pokiaľ ide o námietky sťažovateľky o omyloch všeobecných súdov pri vyhodnocovaní skutkového stavu (najmä vyvedení právneho nástupníctva žalobkyne v 1. rade, čo sa týka nehmotných práv, ktoré boli predmetom súdneho sporu z dohody z 21. apríla 1993), ako aj o riadnom nevyhodnotení dôkazov predložených sťažovateľkou (napr. odborného stanoviska prof. JUDr. P. H.), ústavný súd vzhľadom na už formulované závery odôvodňujúce vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len poznamenal, že tieto argumenty sťažovateľky po nahliadnutí do zapožičaných súdnych spisov signalizovali, že všeobecné sudy nedostatočne zistili skutkový stav veci, resp. že v konaní starostlivo neprihľadli za všetko, čo vyšlo najavo. Uvedené bolo v rozpore s § 132 OSP a v konečnom dôsledku mohlo viesť aj k nesprávnemu právnemu hodnoteniu predpokladov vzniku zodpovednosti sťažovateľky na škodu, ako aj podmienok priznania jej náhrady v rozsahu, v ktorom bola žalobkyne v 1. rade priznaná.

1.2 K nároku na bezdôvodné obohatenie z dôvodu neoprávneného používania know-how

Ústavný súd považoval za nevyhnutné konštatovať, že odôvodnenie dovolacieho rozsudku, ktoré sa obdobne ako odvolací súd pridržiavalo vymedzenia know-how v prvostupňovom rozsudku, nedávalo racionálnu, presvedčivú, a tým ani z pohľadu materiálnej spravodlivosti dostatočnú odpoveď na argumentáciu dovolateľa, resp. v konaní predchádzajúcom dovolaciemu konaniu ani na argumentáciu sťažovateľky ako žalovanej. Konajúce všeobecné sudy vo svojich rozhodnutiach podľa ústavného súdu nedali logicky zdôvodnenú odpoveď, v čom videli naplnenie obsahu pojmu know-how a jeho znakov pri každej z jednotlivých zložiek tvoriacich sporné know-how. Odôvodnenie záveru o tom, čo v posudzovanom prípade tvorí know-how žalobkyne v 1. rade sa prejavovalo ako značne formalistické, najmä pokiaľ išlo o tie zložky, ktoré z hľadiska ich slovného vyjadrenia predstavujú všeobecne rozšírenú, bežnú činnosť, akou je napríklad reklamná a propagačná činnosť. Sťažovateľka správne poukázala aj na nevyhodnotenie odpovede na otázku, či mohlo existovať know-how žalobkyne v 1. rade v tých činnostiach, ktoré boli zabezpečované na zmluvnom základe prostredníctvom tretích

osôb, ako to bolo napríklad pri zabezpečovaní číselnej lotérie v systéme O., a preto aj v tejto časti považoval ústavný súd dovolací rozsudok za neutržateľný.

S prihliadnutím na zásadu formulovanú ústavným súdom, že jeho úlohou v rámci ústavného prieskumu napadnutých súdnych rozhodnutí nie je posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ústavný súd považoval za potrebné dotknúť sa právneho posúdenia, pre vec významnej otázky, či na know-how ako na právo príbuzné priemyselnému právu možno aplikovať ustanovenia o vlastníckom práve a jeho ochrane obsiahnuté v Občianskom zákonníku. V tejto otázke sa podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ako súd dovolací (a rovnako tak aj ako súd odvolací) dopustil závažného výkladového omylu, pretože ustanovenia o vlastníckom práve podľa § 123 a nasl. Občianskeho zákonníka sa vzťahujú len k veciam hmotným (systematicky sú zaradené do druhej časti Občianskeho zákonníka upravujúcej vecné práva), a nie k právam nehmotným (t. j. duševného) vlastníctva.

Ústavný súd uviedol, že o tom, že námietka sťažovateľky bola v tomto smere dôvodná, svedčili nielen sťažovateľkou citované názory autorského kolektívu (Horáček R., Čada K. a Hajn P.), ale aj právne názory prof. V., na ktorého práce sa dovolací súd sám odvolával v odôvodnení napadnutého rozsudku. Napriek tomu, že sa v súvislosti s priemyselným vlastníctvom hovorí o „vlastníckych“ aspektoch k predmetom priemyselného vlastníctva, tento inštitút treba odlišiť od vlastníckeho práva k hmotným veciam upraveného v druhej časti Občianskeho zákonníka. Medzi právnou povahou vlastníckeho práva k hmotným veciam a priemyselným (duševným) vlastníctvom sú totiž zásadne odlišnosti. Analogicky nemôže byť predmetom vlastníckeho práva ani pohľadávka. V prípade priemyselného vlastníctva ide v právnom zmysle o „majiteľstvo“ práv, a nie o vlastníctvo podľa § 123 a nasl. Občianskeho zákonníka. (bližšie k tomu Vojčík, P: Právo priemyselného vlastníctva, Bratislava: Iura Edition 1998, s. 37 až 41, 46 až 57 a iné).

Ústavný súd bol toho názoru, že tak zložitý prípad po právnej, ako aj skutkovej stránke bol dovolacím súdom posúdený neprimerane zjednodušene a formalisticky.

Ústavný súd uviedol, že pri formulácii svojich záverov dovolací súd vo veľkej miere odkazoval nielen na odôvodnenia súdov nižších stupňov, ale aj na argumentáciu uvedenú v dovolaní generálneho prokurátora, resp. vo vyjadreniach účastníkov konania. Občiansky súdny poriadok síce v § 219 pripúšťa prípad, že odvolací súd sa môže pri odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov prvostupňového rozhodnutia, avšak v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich dovolacie konanie sa s možnosťou použitia tohto ustanovenia nepočíta. Pre konanie na dovolacom súde totiž v zásade platia ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 243c OSP). V dôsledku odkazov na dôvody formulované dovolateľom či vyjadrenia účastníkov konania v odôvodnení rozhodnutia absentovali v konštatovaných názoroch dovolacieho súdu výstižné právne úvahy a vysvetlenia relevantných skutkových otázok.

S prihliadnutím na uvedené a v súlade so svojou ustálenou judikatúrou ústavný súd dospel k záveru, že v predloženom prípade bolo porušené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy

Ústavný súd uviedol, že podstata sťažovateľkiných námietok spočíva v tom, že zmeny rozvrhov práce najvyššieho súdu realizované opatreniami predsedu najvyššieho súdu, ktorými po napadnutí mimoriadneho dovolania najvyššiemu súdu v sťažovateľkinom prípade došlo k nahradeniu troch z piatich členov dovolacieho senátu, neboli vykonané za podmienok ustanovených v zákone o súdoch a nadväzne na to ani v súlade s rozvrhom práce.

Z vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu z 13. júna 2011 č. KP 4/2011-50 vyplýva, že námietky smerujúce proti označeným opatreniam predsedu najvyššieho súdu považuje najvyšší súd za právoplatne uzavreté nálezom ústavného súdu z 13. apríla 2011 č. k. III. ÚS 390/2010-83. V uvedenom náleze ústavný súd vyslovil, že týmito opatreniami predsedu najvyššieho súdu základné právo sťažovateľky nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 1 MObdV/22/2008 porušené neboli.

Ústavný súd predovšetkým uviedol, že predmetom tohto konania nebolo rozhodovanie, či

opatrením predsedu najvyššieho súdu č. Spr 162/2009-20 z 24. septembra 2009, resp. opatrením predsedu najvyššieho súdu číslo Spr 101/2010-13 z 3. augusta 2010 došlo k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny, ale preskúmanie otázky, či tieto označené základné práva najvyšší súd porušil vydaním rozsudku sp. zn. 1 MOBdoV/22/2008 z 30. novembra 2010. V tomto konaní preto ústavný súd nerozhodoval vo veci, v ktorej už raz rozhodol, a teda nešlo ani o nepripustný návrh v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Podľa názoru ústavného súdu bolo však pre posúdenie otázky, či napadnutým rozsudkom bolo porušené aj základné právo na zákonného sudcu, nevyhnutné najskôr skúmať, či boli splnené zákonné podmienky na vydanie označených opatrení predsedu najvyššieho súdu a či obsah týchto opatrení zodpovedal požiadavkám plynúcim z uvedeného základného práva. Ak bol senát dovolacieho súdu obsadený nezákonnými sudcami, bolo následne na to potrebné vyhodnotiť, či mal ich postup reálny vplyv na rozhodnutie vo veci.

V danej veci bolo nepochybné, že o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora rozhodoval senát zložený z piatich sudcov najvyššieho súdu, konkrétne z predsedu senátu JUDr. J. S. a z členov senátu JUDr. A. M., JUDr. D. L., JUDr. A. P. a JUDr. K. P. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu opatrenia predsedu najvyššieho súdu č. Spr 162/2009-20 z 24. septembra 2009 zistil, že v senáte, ktorému bola vec pridelená na konanie a rozhodnutie, boli nahradené členky senátu JUDr. Z. Ď. a JUDr. J. Z. sudkyňami najvyššieho súdu JUDr. A. P. a JUDr. D. L. a súčasne bolo v časti II bode 7 určené, že veci pridelené a nevybavené do účinnosti tohto opatrenia „v senáte O - V preberie JUDr. D. L. od JUDr. J. Z. a JUDr. A. P. veci od JUDr. Z. Ď. a to aj vtedy, ak bol určený termín pojednávania na čas po nadobudnutí účinnosti tohto opatrenia“. Z opatrenia predsedu najvyššieho súdu č. Spr 101/2010-13 z 3. augusta 2010 ústavný súd zistil, že s účinnosťou od 15. októbra 2010 bol v senáte O-V v bode 2 vypustený sudca najvyššieho súdu JUDr. P. D. a nahradený sudkyňou najvyššieho súdu JUDr. K. P.

Z týchto opatrení predsedu najvyššieho súdu nebol zrejмый dôvod vykonania uvedených zmien v rozvrhu práce vyplývajúci z § 50 ods. 1 písm. d) a e) zákona o súdoch, ktorými došlo k nahradeniu zákonných sudcov inými sudcami najvyššieho súdu. Dôvody na vykonanie zmien rozvrhu práce, ktoré by bolo možné podriaďiť pod uvedené ustanovenie zákona o súdoch, neboli uvedené ani v žiadnom z vyjadrení predsedu najvyššieho súdu k sťažnosti doručenej ústavným súdom. U sudcov najvyššieho súdu JUDr. J. Z., JUDr. Z. Ď. a JUDr. P. D. tiež nebolo zistené, že by u nich v čase vydania uvedených opatrení najvyššieho súdu existovala dlhodobá neprítomnosť (spravidla spočívajúca v dlhodobej pracovnej neschopnosti), resp. že v tom čase došlo k takej zmene v personálnom obsadení súdu, ktorá by odôvodňovala namietané zásahy predsedu súdu do zloženia senátu prejednávajúceho sťažovateľkinu vec. Všetci títo sudcovia naďalej zostali aj po účinnosti zmien rozvrhov práce zaradení do obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu. JUDr. J. Z. dokonca bola zaradená do senátu O-V ako náhradníčka. Zmeny v obsadení senátov obchodnoprávneho kolégia sa v rozhodnom čase týkali len odchodu do dôchodku jednej zo sudkýň najvyššieho súdu (JUDr. E. H.), ktorá však nebola zaradená do senátu O-V ako členka ani ako jeho náhradníčka, resp. pridelenia novej sudkyne na najvyšší súd (JUDr. G. M.), ktorá však do senátu O-V najvyššieho súdu nebola zaradená ako členka ani ako náhradníčka. Tieto okolnosti boli osobitne významné pre posúdenie zákonnosti obsadenia senátu sudcami najvyššieho súdu, a to najmä vo veciach už napadnutých a pridelených senátu najvyššiemu súdu na konanie pred vykonanou zmenou rozvrhu práce.

Ústavný súd uviedol, že v okolnostiach predloženej veci vydaním označených opatrení predsedu najvyššieho súdu došlo k zmene v obsadení senátu najvyššieho súdu v čase po pridelení veci na jej prerokovanie a rozhodnutie. Ústavný súd s odvolaním sa na ustanovenia § 3 ods. 3, § 3 ods. 4, § 18, § 50 ods. 1, § 50 ods. 2 písm. a) až e) a h), § 51 ods. 4 písm. a) až d), § 52 ods. 1, § 52 ods. 4 a § 52 ods. 7 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a čl. 38 rokovacieho poriadku najvyššieho súdu vydaného jeho plénom podľa § 20, § 24, § 45 ods. 3 a § 50 zákona o súdoch a uverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 291/2006 Z. z. konštatoval, že v sťažovateľkinej veci konal senát v zložení, ktorý však podľa ústavného súdu nezodpovedal požiadavkám kladeným zákonom o súdoch na zákonného sudcu (zákonných sudcov). Predovšetkým bolo nevyhnutné konštatovať, že k zmene v obsadení senátu O-V najvyššieho súdu prerokujúceho sťažovateľkinu vec nedošlo zo zákonom predpokladaných dôvodov. Zákon o súdoch totiž nepočíta so zmenou rozvrhu práce súdu z iných dôvodov, ako tých,

	<p>ktoré sú uvedené v zákone, a to dokonca s takými dôsledkami, že aktom riadenia predsedu súdu vlastne dôjde k podstatnej zmene v obsadení senátu v už pridelených veciach. Takéto zmeny v rozvrhu práce by sa dali označiť prinajmenšom za účelové.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že zmeny v personálnom obsadení senátu najvyššieho súdu prejednávajúcejho sťažovateľkinu vec nezodpovedali zákonným pravidlám a záruke základného práva na zákonného sudcu. Keďže postup nezákonných sudcov v konaní najvyššieho súdu mal reálny vplyv na rozhodnutie vo veci sťažovateľky (personálne preobsadený senát vydal vo veci samej meritorne rozhodnutie), bolo podľa ústavného súdu namieste konštatovať, že vydaním napadnutého rozsudku najvyšší súd porušil aj základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol, že vyššie uvedené práva sťažovateľky porušené boli, ústavný súd rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. I MOBdoV/22/2008 z 30. novembra 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov</p>	<p>Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky:</p> <p>IV. ÚS 115/03 III. ÚS 36/2010 III. ÚS 341/07, III. ÚS 72/2010 IV. ÚS 116/2011 III. ÚS 116/06 PL. ÚS 17/08, I. ÚS 10/98</p> <p>Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva: rozsudok vo veci <i>Buscarini v. San Marino</i> zo 4. mája 2000</p>

Nálezy – prietahy v konaní

spisová značka	III. ÚS 13/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	13. septembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia sa návrhom na vydanie platobného rozkazu zo 6. apríla 2005 na okresnom súde voči odporcom v 1. a 2. rade domáhali zaplata sumy 52 080 Sk s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia za obdobie neoprávneného užívania nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľov odporcami. Okresný súd 3. júna 2005 vydal vo veci platobný rozkaz, proti ktorému odporcovia podali v zákonnej lehote odpor, dôsledkom čoho bol platobný rozkaz zrušený a okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 18. október 2005. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietali porušenie ich vyššie uvedených práv postupom okresného súdu v predmetnom konaní, pričom poukázali osobitne na skutočnosť, že hoci okresný súd nariadil spolu pätnásť pojednávaní, vo veci nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.</p> <p>1. Pri hodnotení prvého kritéria ústavný súd konštatoval, že predmetnú vec nemožno považovať za právne zložitú. Nevyhnutnosť náležitého zistenia skutkového stavu</p>

	<p>rozhodujúceho pre posúdenie otázky existencie alebo neexistencie nároku sťažovateľov, ako aj prebiehajúce súvisiace súdne konania mohli mať za následok vyššiu náročnosť súdom vykonávaného dokazovania, avšak ani v tomto smere sa predmetné konanie nevyznačovali osobitnou náročnosťou odôvodňujúcou jeho celkovú doterajšiu dĺžku, a to ani s prihliadnutím na prerušenie konania na obdobie viac ako 1 roka.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd konštatoval, že sťažovatelia v doterajšom priebehu konania poskytovali okresnému súdu potrebnú súčinnosť, a preto im nebolo možné pripísať na ťarchu negatívny podiel na tom, že namietané konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené. Na druhej strane ústavný súd vzal do úvahy, že žalobcovia viackrát zmenili žalobný petit, pričom okresný súd sa musel s týmito procesnými úkonmi vysporiadať, čo malo na doterajšiu dĺžku konania objektívne vplyv. Ústavný súd preto túto skutočnosť zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria ústavný súd konštatoval, že postup okresného súdu v namietanom konaní nevykazoval dlhšie obdobia nečinnosti, t. j. jeho postup bol v zásade plynulý. Ústavný súd v zmysle svojej konštantnej judikatúry neposudzoval ako zbytočné prieťahy v konaní obdobie, počas ktorého okresný súd nekonal z dôvodu existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom, v danom prípade právoplatným uznesením o prerušení konania z 20. septembra 2007 (m. m. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02). Ústavný súd na druhej strane konštatoval, že doterajší priebeh namietaného konania bol viackrát poznačený nesústredenou a neefektívnou činnosťou okresného súdu, ktorá mala nezanedbateľný vplyv na jeho doterajšiu neprimeranú dĺžku. Tento záver sa týkal v prvom rade meritórneho rozhodovania okresného súdu rozsudkom zo 14. septembra 2006. Krajský súd uznesením z 19. júna 2007 na základe odvolania podaného odporcami predmetný rozsudok okresného súdu zrušil, pričom konštatoval, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Krajský súd tiež okresnému súdu vytýkal nedostatočne zistenú legitimáciu účastníkov konania, pričom odporučal okresnému súdu konanie prerušiť do právoplatného skončenia súvisiaceho konania vedeného na okresnom súde. Okresný súd ďalej neoznámil termín nariadeného pojednávania odporcom a iné. Popísané zjavné nedostatky v postupe okresného súdu, ako aj pri jeho doterajšom meritórnom rozhodovaní v posudzovanom konaní mali podľa názoru ústavného súdu priamy dopad na kvalitu dodržiavania základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, aj práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že vyššie uvedené práva sťažovateľov postupom okresného súdu v predmetnom konaní porušené boli, okresnému súdu prikázal v tomto konaní konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie vo výške 800 eur pre každého.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03 II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 124/2011</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. septembra 2011</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia sa návrhom na vydanie platobného rozkazu z 1. decembra 2006 na okresnom súde domáhali voči odporcom zaplata sumy 50 000 Sk (1659,70 €) s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia za obdobie neoprávneného užívania nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľov odporcami. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietali porušenie ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy</p>

	<p>a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v predmetnom konaní.</p> <p>Sťažovatelia osobitne poukázali na prerušenie konania uznesením z 18. mája 2009, ktoré bolo rozhodnutím krajského súdu z 31. mája 2010 zrušené s odôvodnením, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania. Sťažovatelia poukázali v sťažnosti na to, že až 20. januára 2011, teda s odstupom štyroch rokov od začatia konania, bolo v prerokúvanej veci vykonané prvé pojednávanie.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd konštatoval, že zistená doterajšia dĺžka konania vedeného pred okresným súdom nebola ovplyvnená ani skutkovou a ani právnou zložitou vecí a v podstatnej miere ani správaním sťažovateľov ako účastníkov konania [ústavný súd konštatoval, že podanie odvolania a neskôr aj dovolania sťažovateľmi proti dodatočnému vyrubeniu súdneho poplatku v súvislosti so zmenou návrhu (neúspešné) spôsobilo, že súdny spis sa nachádzal na krajskom súde, resp. najvyššom súde celkovo po dobu cca 16 mesiacov, čo objektívne predĺžilo doterajšiu dobu konania]. Jednoznačným faktorom, ktorý mal vplyv na neprimeranú dobu konania, bol postup okresného súdu, a teda zbytočné prieťahy, ktorých sa dopustil v dôsledku svojho neefektívneho a nesústreďeného postupu a zistenej nečinnosti. Za neefektívnu a nesústreďenú činnosť konajúceho súdu ústavný súd považoval predovšetkým postup okresného súdu, ktorý rozhodol o prerušení predmetného konania do právoplatného skončenia súvisiaceho konania vedeného na okresnom súde. Nesprávnosť tohto postupu potvrdil aj odvolací súd svojím jednoznačným zrušujúcim ustanovením z 31. mája 2010. Za týchto okolností bolo potrebné dobu prerušenia konania kvalifikovať ako neefektívnu etapu konania poznačenú narušením plynulosti konania, kvantifikovateľnú zbytočnými prieťahmi zodpovedajúcimi dobe približne jeden rok a sedem mesiacov. Jedným z nedostatkov plynulosti konania bol podľa názoru ústavného súdu aj neefektívny postup okresného súdu týkajúci sa opakovaných neúspešných pokusov o doručovanie zásielok adresovaných odporcom, ktoré zjavne signalizovali obštrukcie odporcov sťažujúce postup konania (nepreberaním zásielok). Okresný súd nekonal pružne, keď v nasledujúcich prípadoch napriek predchádzajúcej skúsenosti automaticky nepristúpil k účinnému spôsobu doručovania zásielok prostredníctvom príslušného policajného orgánu, ktorý sa mu v počiatočných prípadoch osvedčil. Ústavný súd považoval za potrebné zaujať stanovisko aj k obdobiu (trvajúcemu asi 16 mesiacov), v ktorom sa súdny spis nachádzal na krajskom súde, resp. najvyššom súde v dôsledku podaného odvolania a dovolania sťažovateľmi proti uzneseniu okresného súdu týkajúcemu sa ich poplatkovej povinnosti. Ústavný súd v okolnostiach prípadu poukázal na ustanovenie § 10 ods. 2 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), podľa ktorého pre nezaplatenie súdneho poplatku prvostupňový súd konanie nezastaví, ak už začal konať vo veci samej. Ústavný súd konštatoval, že v posudzovanom konaní okresný súd začal konať vo veci samej vydaním platobného rozkazu z 11. decembra 2006, čo vylučovalo možnosť zastavenia konania podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Prebiehajúce odvolacie a následné dovolacie konanie sa týkalo výlučne otázky poplatkovej povinnosti, ktorej rozhodnutie nemalo vplyv na meritórne rozhodnutie okresného súdu, preto kvalifikovať ho ako zákonnú prekážku konania bolo problematické. Ústavný súd obranu okresného súdu v tomto smere považoval skôr za formalistickú, pretože ani prípadná technická prekážka spôsobená predložením spisového materiálu nadriadeným súdom rozhodujúcim o opravných prostriedkoch sťažovateľov vo veci súdneho poplatku nezbavovala okresný súd povinnosti pokračovať v záujme zabezpečenia včasnej ochrany práv účastníkov konania v ďalšom prerokúvaní veci. Jednou z možností riešenia takejto situácie bolo napr. vyhotovenie kópií spisového materiálu potrebných pre odvolacie a dovolacie konanie. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v predmetnom konaní vyššie uvedené práva sťažovateľov porušené boli a sťažovateľom priznal finančné zadostučinenie v sume 750 eur pre každého.</p>
<p>Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: II. ÚS 61/98, III. ÚS 18/00, III. ÚS 395/08</p>

Spisová značka	III. ÚS 152/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	13. septembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia, v procesnom postavení povinných v exekučnom konaní, vo svojej sťažnosti namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní o ich námietkach v exekučnom konaní. Uvedené konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne ukončené.
ratio decidendi	<p>1. Pri hodnotení prvého kritéria, právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že exekučné konanie spravidla treba považovať za konanie tak po právnej stránke, ako aj po stránke faktickej (skutkovej) za pomerne jednoduché. Je to dané tým, že o spore účastníkov exekučného konania bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom pre nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má povinný voči oprávnenému. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nespĺnil, resp. čiastočne nespĺnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule (IV. ÚS 210/2010). Ústavný súd konštatoval, že rozhodovanie o podaných námietkach nebolo skutkovo ani právne náročné.</p> <p>2. Pri hodnotení druhého kritéria, správania účastníkov konania, ústavný súd konštatoval, že nezistil obštrukcie zo strany sťažovateľov ani iné procesne relevantné postoje, ktoré by prispeli ku skutočnosti, že o podaných námietkach nie je právoplatne rozhodnuté.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria, postupu samotného súdu v predmetnom konaní, ústavný súd konštatoval, že okresný súd sa na dĺžke konania o námietkach sťažovateľov podieľal bezdôvodnou nečinnosťou v rozsahu troch rokov, čo pri konštatovanej skutkovej a právnej jednoduchosti konania samo osebe postačovalo na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľov. K tomu bolo potrebné pripočítať presne nekvantifikovateľný, avšak nespochybniteľný podiel na predĺžení konania v období od 26. júna 2002 do 23. septembra 2005, keď sa spis exekučného súdu nachádzal na ministerstve spravodlivosti (v priebehu označeného obdobia okresný súd nevyvinul žiadnu procesnú aktivitu zameranú na získanie spisu potrebného pre rozhodnutie o podaných námietkach). Ústavný súd navyše zistil, že procesný postup okresného súdu sa vyznačoval aj nesústredenosťou a neefektívnosťou. Najmä spis súdneho exekútora mal okresný súd k dispozícii po jeho vrátení z ministerstva spravodlivosti od 16. mája 2006 do 18. júla 2006. V tomto období mal okresný súd možnosť zaobstarať si zo spisu potrebné podklady pre rozhodnutie o námietkach povinných. Neurobil tak a po vrátení spisu súdnemu exekútorovi sa mu do dnešného dňa nepodarilo spis na účely rozhodnutia o námietkach získať.</p> <p>Okresný súd ďalej nevyužil návrh oprávneného doručený 4. novembra 2010 na zmenu súdneho exekútora v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Ústavný súd uviedol, že z § 44 ods. 9 Exekučného poriadku síce vyplýva, že po rozhodnutí o zmene súdneho exekútora postúpi exekučný súd vec spolu s exekučným spisom novému súdnemu exekútorovi, ústavný súd je ale toho názoru, že predmetnú právnu normu v okolnostiach posudzovaného prípadu nemožno vykladať tak, že pre rozhodnutie o návrhu oprávneného musí exekučný spis nevyhnutne disponovať spisom súdneho exekútora. Okresný súd namiesto postupu podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (rozhodnutie o zmene exekútora) však pokračoval v ďalšom vyzývaní súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu.</p> <p>Všetky popísané nedostatky v postupe okresného súdu (aj pri existencii podielu ministerstva spravodlivosti a predovšetkým súdneho exekútora na nich) vo svojom súhrne založili právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote. Preto ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu vyššie</p>

	uvedených práv sťažovateľov, prikázal okresnému súdu v predmetnom konaní konať bez zbytočných prieťahov a jednej sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 1 5000 eur. Ostatným sťažovateľom finančné zadost'učinenie nepriznal.
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: IV. ÚS 210/2010

Spisová značka	III. ÚS 182/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	13. septembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka, v procesnom postavení navrhovateľky, vo svojej sťažnosti namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody vo výške 18 116 063 079 Sk s prísl. proti Slovenskej republike. Dňa 21. marca 2003 bol okresnému súdu postúpený súdny spis z Krajského súdu v Bratislave na základe rozhodnutia. Dňa 20. marca 2007 sťažovateľka doručila okresnému súdu oznámenie o súhlase svojho vstupu do konania namiesto doterajšieho navrhovateľa. Okresný súd 28. januára 2008 vydal uznesenie o pripustení vstupu sťažovateľky do konania na miesto doterajšieho navrhovateľa. Dňa 25. júna 2008 okresný súd vydal uznesenie o prerušení konania. Napadnuté konanie bolo v čase rozhodovania ústavného súdu prerušené.
ratio decidendi	Ústavný súd považoval za dôležité zmieniť sa o tom, že v prípade sťažovateľky došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene doterajšieho účastníka konania na strane navrhovateľa, a to na základe singulárnej sukcesie (z titulu postúpenia pohľadávky na základe zmluvy). Ďalej ústavný súd uviedol že, keďže singulárna sukcesia nevyvoláva automaticky aj procesnoprávne nástupníctvo, konajúci súd musel zmenu uznesením pripustiť. Predpokladom pripustenia zmeny na základe singulárnej sukcesie v danom prípade bol súhlas sťažovateľky (na strane navrhovateľa) podľa § 92 ods. 1 OSP. Pripustením zmeny účastníkov konania na strane navrhovateľa však nedošlo ku vzniku nového procesnoprávneho vzťahu, ale k procesnoprávnemu nástupníctvu do už existujúceho procesnoprávneho vzťahu. Uvedená skutočnosť mala podľa názoru ústavného súdu zásadný význam pre vymedzenie obdobia, ktoré podlieha posúdeniu namietanej protiústavnosti konania okresného súdu, pretože v uvedenom prípade v dôsledku súdom povolenej zmeny účastníkov konania nedošlo k vzniku nového procesnoprávneho vzťahu (m. m. I. ÚS 52/01, IV. ÚS 222/03, II. ÚS 373/06). Aj s prihliadnutím na tento záver ústavný súd nemal pochybnosť, že sťažovateľka môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prieťahov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo tejto zmene. Ústavný súd ďalej uviedol, že v súvislosti s argumentom sťažovateľky týkajúcim sa odôvodnenosti prerušenia napadnutého konania ústavný súd zdôraznil skutočnosť, že sťažovateľka nepodala odvolanie nielen proti uzneseniu okresného súdu, ktorým prerušil napadnuté konanie, ale nepodala odvolanie ani proti jednému z uznesení okresného súdu (z 21. septembra 2009, 1. februára 2011), ktorým okresný súd nevyhovel jej návrhu na pokračovanie v prerušenom konaní. Vzhľadom na nevyužitie štandardných opravných prostriedkov považoval takúto argumentáciu sťažovateľky za účelovú, tendenčnú a neprípustnú. že uznesenie okresného súdu o prerušení konania na základe tam uvedených dôvodov nepovažuje za arbitrárne alebo v rozpore so zmyslom a účelom tohto procesného inštitútu. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd zaoberal len časťou napadnutého konania od 21. marca 2003 do 22. júla 2008. 1. Pri hodnotení prvého kritéria, právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd

	<p>konštatoval, že finančné nároky vyplývajúce z titulu náhrady škody možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva a že nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali záver o tom, že dĺžka konania bola závislá od právnej alebo skutkovej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení druhého kritéria, správania účastníkov súdneho konania, ústavný súd uviedol, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na ťarchu sťažovateľky pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným prieťahom. Ústavný súd konštatoval, že sťažovateľka bola v konaní aktívna, poskytovala okresnému súdu potrebnú súčinnosť.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria, postupu samotného súdu v predmetnom konaní, ústavný súd konštatoval, že hoci okresný súd vykonával priebežne úkony smerujúce k prerokovaniu a rozhodnutiu vo veci, jeho postup vzhľadom na posudzovanú dĺžku konania (viac ako 5 rokov do prerušenia konania, pozn.) nasvedčuje, že nekonal dostatočne efektívne a neposkytol dostatočnú ochranu označeným právam sťažovateľky. Zákonnou sudkyňou namietaná skutočnosť, že dôvody na prerušenie konania existujú od začiatku napadnutého konania, nemohol ústavný súd akceptovať, resp. ju posúdil ako priťažujúcu okolnosť pre hodnotenie postupu okresného súdu, pretože jeho uznesenie o prerušení konania bolo vyhotovené až 25. júna 2008 (právoplatné 22. júla 2008, pozn.) a až rozhodnutím o prerušení konania nastali účinky, ktoré platné právo s prerušeným konaním spája a ktoré predstavuje zákonnú prekážku plynulého postupu v konaní.</p> <p>Ústavný súd ďalej považoval za nesústredenú činnosť najmä postup okresného súdu, ktorý vykonával viacero úkonov smerujúcich k nariadeniu pojednávania za okolností, ktoré boli súdu známe od počiatku konania, a to najmä skutočnosť, že prebieha konanie, ktoré môže mať vplyv na rozhodnutie súdu. Táto skutočnosť vzhľadom na doterajšiu dĺžku a stav konania, v ktorom sa rozhoduje o uplatnenom reštitučnom nároku podielnikov Pozemkového spoločenstva U., mohla byť podľa názoru ústavného súdu aj dôvodom na zamietnutie žaloby sťažovateľky pre jej predčasnosť.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v predmetnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal v predmetnom konaní konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľke finančné zadosťučinenie nepriznal.</p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: I. ÚS 52/01, IV. ÚS 222/03, II. ÚS 373/06

Spisová značka	III. ÚS 214/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	13. septembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je účastníkom exekučného konania na strane oprávneného, v ktorom okresný súd 18. októbra 2006 udelil poverenie na vykonanie exekúcie. V priebehu exekučného konania došlo k čiastočnému uspokojeniu pohľadávky sťažovateľa (1/8 pohľadávky zo sumy 136 758,95 €), avšak právny zástupca oprávneného z dôvodu nespokojnosti s postupom poverenej súdnej exekútorky doručil 2. novembra 2009 návrh na zmenu súdneho exekútora. Dôvodom nespokojnosti sťažovateľa bola „skutočnosť, že počas exekučného konania – hoci časť pohľadávky bola vymožená – došlo k úniku majetku povinného“. O jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodla vyššia súdna úradníčka okresného súdu uznesením z 9. februára 2010, proti ktorému podal sťažovateľ 15. Marca 2010 odvolanie. V čase doručenia sťažnosti o odvolaní sťažovateľa nebolo rozhodnuté. Sťažovateľ postup okresného súdu v označenom konaní hodnotil ako porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2

	ústavy.
ratio decidendi	<p>1. Pri hodnotení prvého kritéria, právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že neexistujú dôvody, ktoré by umožňovali hodnotiť namietanú fázu (rozhodovanie o zmene súdneho exekútora) exekučného konania ako právne alebo fakticky zložitú.</p> <p>2. Pri hodnotení druhého kritéria, správanie účastníka súdneho konania, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k zbytočným prieťahom v konaní.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria, postupu samotného súdu v predmetnom konaní, ústavný súd zdôraznil, že požiadavku na rýchly a efektívny postup súdu pri rozhodovaní v rámci konania týkajúceho sa núteného výkonu rozhodnutia je vzhľadom na jeho charakter a účel potrebné posudzovať ešte dôraznejšie ako v konaní „o práve samom“, ktoré mu predchádzalo (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04). K tomu je možné navyše uviesť, že urgentnú povahu konania a rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v exekučnom konaní potvrdil aj zákonodarca, keď v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (v znení účinnom od 1. septembra 2005) ustanovil povinnosť súdu rozhodnúť o zmene súdneho exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora súdu. Ústavný súd uviedol, že nedôsledným a prieťahmi sa vyznačujúcim postupom v tomto type konania je priamo ohrozovaná vymožitelnosť už právoplatne priznaného práva oprávneného. Ústavný zistil, že okresný súd bol nečinný od 15. marca 2010, keď mu bolo doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu, ktorým okresný súd rozhodol o nevyhovení návrhu sťažovateľa na zmenu súdneho exekútora, až do vydania uznesenia z 23. marca 2011 (viac ako rok, pozn.), pričom počas tohto obdobia vykonal iba jeden jednoduchý úkon (predloženie súdneho spisu krajskému súdu). K uvedenému úkonu navyše ústavný súd uvádza, že ho považuje za nadbytočný a neefektívny, v dôsledku ktorého sa len predĺžilo rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na zmenu súdneho exekútora. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v predmetnom konaní vyššie uvedené základné právo sťažovateľa porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v predmetnom konaní konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 1 000 eur.</p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04

Spisová značka	III. ÚS 329/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	27. septembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka, v procesnom postavení navrhovateľky, vo svojej sťažnosti namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní, predmetom ktorého bol jej nárok na náhradu za škodu z titulu choroby z povolania, resp. za sťaženie spoločenského uplatnenia a náhradu za stratu na zárobku. Uvedený návrh bol okresnému súdu doručený dňa 26.6.2000. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo predmetné konanie právoplatne skončené v časti o zaplatenie náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti s prísl.
ratio decidendi	1. Pri hodnotení prvého kritéria, právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že takéto spory sú považované za skutkovo i právne zložené, avšak všeobecné súdy majú dostatok skúseností s ich prejednávaním a rozhodovaním. Ústavný súd uviedol, že vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry (napr. IV. ÚS 151/04, IV. ÚS 9/05) takýto spor vyžaduje od všeobecného súdu aj osobitne starostlivý prístup, pretože sa poskytuje ochrana (ak je nárok opodstatnený) právam, ktoré súvisia so živobytím a existenčnými otázkami. Ústavný súd pripustil istú zložitosť veci, ale táto v tomto prípade nemohla

	<p>ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>2. Pri hodnotení druhého kritéria, správanie účastníka súdneho konania, ústavný súd konštatoval, že sťažovateľka bola na jednej strane v konaní aktívna a súčinnosťná, ale na druhej strane podstatne prispela k predĺženiu konania v predmetnej veci (napr. najmä tým, že ňou uplatnené nároky neboli presne vyčíslené, čo je povinnosťou účastníka; ďalej tým, že právny zástupca sťažovateľky nereagoval na výzvy okresného súdu). Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry (napr. IV. ÚS 22/03) ústavný súd pripomenul, že v sporovom konaní, akým je aj posudzované konanie, nesie procesnú zodpovednosť za riadne uvedenie návrhu na rozhodnutie vo veci samej, postup vo veci samej, predkladanie dôkazov a iných úkonov potrebných na dosiahnutie účelu takého konania vo výraznej miere účastník (§ 6, § 120 ods. 1 a iné OSP). Ak v dôsledku toho dôjde k predĺženiu konania, pôjde to na ťarchu toho účastníka, ktorý to spôsobil. Tieto skutočnosti ústavný súd vyhodnotil tak, že aj samotná sťažovateľka (jej právni zástupcovia) sa svojim konaním čiastočne podieľali na predĺžení tohto konania, čo zohľadnil pri rozhodovaní o finančnom zadost'učinení.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria, postupu samotného súdu v predmetnom konaní, ústavný súd uviedol, že hoci okresný súd vo veci samej konal priebežne, aj napriek tomu jeho konanie v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo v časti právoplatne skončené. Ústavný súd bol toho názoru, že stav právnej neistoty sťažovateľky bol z veľkej časti odstránený už v roku 2010, hoci tiež v neprimeranej dĺžke od podania žaloby (rozhodnutie okresného súdu z 2. novembra 2011 v spojení s rozhodnutím krajského súdu zo 17. mája 2010 z titulu požadovanej náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia a časti náhrady straty na zárobku sa stalo právoplatným 22. júla 2010). Sťažovateľka (jej právny zástupca) po vylúčení zvyšného nároku za stratu na zárobku na samostatné konanie nereagovali na viaceré výzvy okresného súdu na presné špecifikovanie tohto nároku, ani pod hrozbou uloženia pokuty. Až v podaní z 30. augusta 2011 právny zástupca sťažovateľky vzal žalobu v tejto časti späť a konanie v merite veci bolo 31. augusta 2011 zastavené (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť vo vzťahu k sťažovateľke 21. septembra 2011). Dôvody spät'vzatia návrhu však spočívali iba v tom, že sťažovateľka „<i>nevie nespochybnit'</i>“ komplikované výpočty náhrady za stratu na zárobku vedľajším účastníkom, ktorý ich doručil okresnému súdu ešte 26. mája 2008.</p> <p>Táto skutočnosť teda svedčila o tom, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu síce nebolo konanie ešte právoplatne skončené, ale právny zástupca sťažovateľky už v tom čase vedel o stanovisku vedľajšieho účastníka k jej nároku na náhradu straty na zárobku, ktorý bol vylúčený na samostatné konanie.</p> <p>Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy aj skutočnosť, že aj samotný okresný súd priznal čiastočne priet'ahy v namietanom konaní.</p> <p>Ústavný súd po posúdení všetkých skutočností preto dospel k názoru, že okresný súd svojim postupom v predmetnom konaní, s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania (takmer 11 rokov), spôsobil zbytočné priet'ahy v konaní, čím došlo u sťažovateľky k porušeniu jej vyššie uvedených práv. Sťažovateľke finančné zadost'učinenie nepriznal.</p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: IV. ÚS 151/04, IV. ÚS 9/05 IV. ÚS 22/03

Spisová značka	III. ÚS 262/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	4. októbra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je účastníkom exekučného konania na strane povinného, v ktorom boli okresnému súdu doručené jeho námietky 11. januára 2001 odôvodnené tvrdením, že bol podaný návrh na zníženie výšky povolených splátok dlžného výživného. O týchto

	námietskach sťažovateľa rozhodol okresný súd právoplatne až uznesením z 13. mája 2011. Teda v čase doručenia sťažnosti (26. apríla 2011) o námietskach sťažovateľa nebolo rozhodnuté. Sťažovateľ postup okresného súdu v označenom konaní hodnotil ako porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.
ratio decidendi	<p>1. Pri hodnotení prvého kritéria, právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že neexistujú dôvody, ktoré by umožňovali hodnotiť namietanú fázu (rozhodovanie o námietskach proti exekúcii) exekučného konania ako právne alebo fakticky zložitú.</p> <p>2. Pri hodnotení druhého kritéria, správanie účastníka súdneho konania, ústavný súd konštatoval, že nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k zbytočným prieťahom v konaní.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria, postupu samotného súdu v predmetnom konaní, ústavný súd zistil, že okresný súd o námietskach sťažovateľa doručených mu 11. januára 2001 rozhodol právoplatne až uznesením z 13. mája 2011, ktorým tieto námietky sťažovateľa zamietol. Skutočnosť, že okresný súd rozhodol o námietskach sťažovateľa po vyše desiatich rokoch, nie je podľa názoru ústavného súdu ničím ospravedliteľná.</p> <p>Na tom nič nemenila skutočnosť, že po dobrovoľnom splnení toho, čo ukladal exekučný titul, o ktorom sa okresný súd dozvedel z podania oprávnenej (doručeného súdneho exekútorovi 24. novembra 2003, pozn.) doručeného súdnym exekútorom okresnému súdu 18. novembra 2004, nič nebránilo okresnému súdu, aby ukončil exekučné konanie, keďže nebol dôvod na to, aby sa pokračovalo v exekučnom konaní. Ústavný súd preto konštatoval, že neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu sa napadnuté exekučné konanie zbytočne neúmerne predĺžilo a trvá až doteraz.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že vyššie uvedené práva sťažovateľa postupom okresného súdu v predmetnom konaní o námietskach proti exekúcii porušené boli, okresnému súdu prikázal v tomto konaní konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 500 eur.</p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	

Spisová značka	III. ÚS 34/2011
	(v zmysle ust. § 27 a § 28 ods. 2 a 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov a čl. IV bodu 2. Rozvrhu práce ÚS SR na obdobie 1.3.2011 – 28.2.2012 bola predmetná vec pridelená novému sudcovi spravodajcovi náhodným výberom)
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	10. augusta 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ, v procesnom postavení navrhovateľa, vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o jeho žalobnom návrhu o náhradu mzdy. Tento žalobný návrh podal sťažovateľ na okresnom súde 16.07.2007. Dňa 24.05.2011 sa uskutočnilo pojednávanie a okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom.
	<p>1. Pri hodnotení prvého kritéria, právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že rozhodovanie v napadnutom konaní mohlo predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s potrebou znaleckého dokazovania, avšak zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemohol pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení druhého kritéria, správanie účastníka súdneho konania, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu</p>

	<p>sťažovateľa pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom trestnom konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria, postupu samotného súdu v predmetnom konaní, ústavný súd poukázal na to, že okresný súd zaslal znalkyni spis na vypracovanie znaleckého posudku dňa 14. júla 2009 a napriek tomu, že lehota na vypracovanie posudku bola stanovená 30 dní, okresný súd toleroval, že znalkyňa odovzdala znalecký posudok až 24. januára 2001. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd bol v danej veci neefektívne činný minimálne po dobu jedného roka, čo bolo možné považovať už aj vzhľadom na povahu veci („náhrada mzdy“) samo osebe za neprimerané. K uvedenej nečinnosti, a teda k zbytočným prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že všeobecný súd vzhľadom na jeho povinnosť organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň obrátila osoba so žiadosťou o rozhodnutie, zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zákon zveruje (vrátane poriadkových opatrení podľa § 53 Občianskeho súdneho poriadku), napríklad aj vo vzťahu k súdnemu znalcovi. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca (napr. III. ÚS 111/01, II. ÚS 216/09 a iné). V danom prípade súd využil až následne relevantné procesné prostriedky vo vzťahu k znalkyni, teda tieto prostriedky nevyužil efektívne.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že vyššie uvedené práva sťažovateľa postupom okresného súdu v predmetnom konaní porušené boli a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 eur.</p>
<p>Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: III. ÚS 111/01, II. ÚS 216/09 I. ÚS 119/03</p>

Spracovala : JUDr. Helena Kravcová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.